

[Krag.]

over for den enkelte og ganske særligt, hvor Talen er om hele Bydele, der skal saneres i et særligt hurtigt Tempo, vil man skønne, at Ændringer i Saneringsloven er nødvendige.

Altsaa, hvor megen Forstaaelse der end i Udvalget er kommet til Orde for Betragtninger, der f. Eks. fra Grundejerforeningernes Side skriftligt og mundtligt er fremført over for Udvalget, saa har disse Henvendelser absolut ikke ved Udvalgets Behandling af Lovforslaget kunnet give sig Udslag i Ændringer af de Bestemmelser, som man vender sig imod, fordi de findes i Saneringsloven. Denne Lov angiver den Fremgangsmaade, som Autoriteterne har at følge ved Kondemnering og Sanering, saavel af enkelte Ejendomme som af hele Bydele, og saa længe Loven bestaar, er der ikke nogen Mulighed for at ændre denne Fremgangsmaade. Naar det f. Eks. meget stærkt i Henvendelserne er krævet, at Erstatningerne ved Overtagelse af Ejendomme skal have en bestemt, forud ved Ejendoms-skylden fastsat Størrelse, eller afgjort ved en Fastsættelse, som sikrer Ejeren af komdemnable Ejendomme Erstatning ud over Grundskylden, ja, saa har Udvalget imod Saneringslovens klare Ord ingen Kompetence til at fastslaa dette. Selv om man maaske i mange Tilfælde vilde finde, at saadanne Krav var vel begrundede og burde opfyldes, maa det paa den anden Side ogsaa erkendes, at en generel Regel med Hensyn til Erstatningens Fastsættelse lader sig ubetinget ikke opstille.

Naar Sagen har vakt saa stor og berettiget Opsigt, er Forklaringen det Omfang, som den her i Hovedstaden paatænkte Sanering vil faa, foruden den Hast, med hvilken den fra Kommunens Side ønskes løst.

Utvivlsomt forudsætter Saneringsloven et ret langt Tidsrum forløbet fra Beslutningen om Kondemnering til dens Gennemførelse, selv om det ikke, hvad der efter min Mening er en Mangel ved Loven, direkte siges, undtagen i § 13 for en vis Gruppe af Ejendomme. Men herpaa, nemlig at der gives en rimelig Frist, tyder dog Lovens ret lange Ankefrist baade over for Kondemneringens Beslutning og over for Fastsættelse af Erstatning. Statens for hele Landet fælles Boligtilsynsraad har jo ogsaa vist en klar Forstaaelse heraf, idet Boligtilsynsraadet i sit Cirkulære Nr. 1 til de lokale Boligtilsyn i Januar 1941 udtrykkeligt siger, at man intet vil have at indvende imod, at Fristen for Fraflytning og Rydning af en

kondemneret Ejendom, som i Saneringslovens § 11 er fastsat til som Regel ikke at maatte overstige 6 Maaneder, forlænges til 1 Aar. I dette Statens fælles Boligtilsynsraad er Medicinaldirektøren Formand, og foruden to bygningskyndige Medlemmer sidder der i dette Raad ogsaa to Højesteretsdommere, saa man maa jo have Lov til at regne med, at dette Cirkulære og denne Adgang til Forlængelse af den 6 Maaneders Frist til indtil et Aar er vel overvejet og juridisk begrundet.

Naar man ikke des mindre fra Københavns Magistrats Side ønsker Saneringen af Borgergade-Adelgadekvarteret gennemført i det hurtigst mulige Tempo, er der jo flere Grunde, der taler derfor. For det første naturligvis den Tilstand, hvori et stort Tal af Ejendomme i det paagældende Kvarter befinder sig paa Grund af Ælde og Vnærgt, og som gør mange af dem i sundhedsmæssig Henseende uegnet til Menneskeboliger. Mange af Husene er over 200 Aar gamle og næppe i ret mange Henseender og maaske slet ikke, særlig hvad mange Baghuse og Sidehuse angaar, i en saadan Stand, at de opfylder selv de allersimpleste Fordringer til Beboelseshuse, som de er fastlagt i den københavnske Byggeslov. Denne Paastand fra Kommunens Side kan sikkert næppe bestrides, men at der naturligvis er mange Undtagelser i Kvarteret, er der ikke nogen Tvivl om; men de maa jo gaa med paa Købet, naar det hele Kvarter skal saneres og nybebygges, og derfor er der jo ogsaa givet Hjemmel i Saneringsloven, forudsat at det for hele Landet fælles Boligtilsynsraad godkender den vedkommende Oprydning.

Det er den ene Ting, men dernæst er der ogsaa det Hensyn at tage, at Situationen maa forekomme gunstig paa nærværende Tidspunkt i Henseende til at skaffe Erstatningsboliger til Beboerne i Kvarteret, som ved Saneringen maa fraflytte, og jeg skal i saa Henseende henlede Tingets Opmærksomhed paa Overborgmester Viggo Christensens Besvarelse af Udvalgets Spørgsmaal Nr. 13 i Bilag 1; Besvarelsen findes i Bilag 2. Jeg anbefaler i det hele taget ærede Medlemmer af dette høje Ting at skænke Rækken af de Spørgsmaal, som Udvalget gennem Indenrigsministeriet har stillet Københavns Magistrat, og som findes i Bilag 1, Opmærksomhed, fordi Besvarelserne deraf i Bilag 2 giver et fyldigt Indtryk af de mangesidede Problemer, som Udvalget har maattet beskæftige sig med.

Situationen synes altsaa gunstig for Øjeblikket med Hensyn til at skaffe Er-